

Skarga wniesiona w dniu 8 października 2018 r. – Sammut / Parlament**(Sprawa T-608/18)**

(2019/C 4/41)

*Język postępowania: maltański***Strony***Strona skarżąca:* Mark Anthony Sammut (Foetz, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat P. Borg Olivier)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- W oparciu o art. 270 TFEU stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego wydanej na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, oddalającej zażalenie skarżącego złożone w celu usunięcia z jego sprawozdania z oceny 2016 r. stwierdzenia dotyczącego zarzucanego braku poinformowania organu powołującego o zamiarze wydania książki w 2016 r., zatytułowanej „L-Aqwa fl-Ewropa. Il-Panama papers u il-Poter” [„Najlepsi w Europie. Panama Papers i władza”]; a w konsekwencji
- stwierdzenie nieważności w części decyzji dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Tłumaczeń z dnia 4 stycznia 2018 r.; a w konsekwencji
- nakazanie usunięcia wspomnianego stwierdzenia ze sprawozdania z oceny (pkt 3 dotyczący zachowania skarżącego – przestrzeganie przepisów i procedur);
- ocenę szkody poniesionej przez skarżącego w wyniku tych decyzji;
- zasądzenie od pozwanej odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżącego w wyniku tych decyzji;
- obciążenie organu powołującego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, naruszenia art. 17a regulaminu pracowniczego, który ma chronić podstawowe prawo swobody wypowiedzi, gwarantowane przez art. 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Należy ponadto znaleźć równowagę między prawami i obowiązkami, gdyż nie wszystkie prawa są bezwzględne.
2. Zarzut drugi, błędnej interpretacji art. 17a regulaminu pracowniczego, ponieważ rozpatrywana książka nie dotyczy „prac Unii”, więc skarżący nie miał obowiązku poinformować wcześniej organu powołującego o swoim zamiarze. Wyrażenie „treści dotyczące” oznacza treść dokumentu, który ma dotyczyć „prac Unii”, i odnosi się do tej treści. Oznacza to, że urzędnik musi poinformować organ powołujący i uzyskać jego pozwolenie, tylko jeżeli w jakikolwiek sposób zajmowałby się pracami Unii. Wynikający z tego obowiązek organu powołującego wymaga ścisłej, a nie szerokiej wykładni tego, co stanowi „prace Unii”. Ponadto skarżący podnosi, że:

- nie podano uzasadnienia decyzji, gdyż oparta jest ona wyłącznie na opinii, a nie na faktach czy względach prawnych;

- obowiązek nałożony przez organ powołujący jest bardziej uciążliwy, niż ten określony w regulaminie pracowniczym;
  - decyzja oparta jest na nieproporcjonalnym korzystaniu z uznania;
  - „treści dotyczące prac Unii” odnoszą się do kontekstu, który można wywnioskować, w odniesieniu do prac Unii, z innych wytycznych;
  - w książce brak jest odniesień do pracy skarżącego ani do innych prac Unii, więc skarżący nie uchybił obowiązkowi zaufania, lojalności i bezstronności wobec Unii;
  - z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, a w szczególności z wyroku z dnia 6 marca 2001 r. Connolly/Komisja (C-274/99 P, EU:C:2001:127, pkt 43-62) wynika szereg istotnych uwag dla oceny stosowania i wdrażania art. 17a regulaminu pracowniczego.
3. Zarzut trzeci oparty jest na doznaniu przez skarżącego krzywdy z racji decyzji, zarówno w miejscu pracy, jak w życiu prywatnym, oraz jej wpływie na jego działalność literacką. Należy więc określić wielkość tej krzywdy i przyznać w tym względzie stosowne zadośćuczynienie.

**Skarga wniesiona w dniu 15 października 2018 r. – Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A./
Komisja Europejska**

(Sprawa T-616/18)

(2019/C 4/42)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: radcy prawni: E. Buczkowska i M. Trepka)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 maja 2018 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 54 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w sprawie AT.39816 – Dostawy gazu na rynki wyższego szczebla w Europie Środkowo-Wschodniej⁽¹⁾, kończącej to postępowanie zgodnie z art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE]⁽²⁾ przyjęciem za wiążące zobowiązań publicznej spółki akcyjnej Gazprom i Gazprom Export LLC (zwanym dalej „Gazprom”) z dnia 15 marca 2018 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z art. 102 TFUE oraz zasady proporcjonalności poprzez popełnienie oczywistego błędu w ocenie zebranego materiału dowodowego i uznanie, że zastrzeżenia Komisji wyrażone w toku postępowania AT.39816 w zakresie uzależniania przez Gazprom dostaw gazu do Polski od uzyskania kontroli nad infrastrukturą gazową w Polsce nie są uzasadnione i na skutek tego błędu przyjęcie zobowiązań Gazpromu pomijających zastrzeżenia w tym zakresie.
2. Zarzut drugi dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w związku z art. 102 TFUE oraz zasady proporcjonalności poprzez przyjęcie zobowiązań Gazpromu dotyczących stosowania nieuczciwych, rażąco wygórowanych cen, które nie uwzględniają adekwatnie zastrzeżeń Komisji, w tym ich istoty, to jest stosowania przez podmiot dominujący rażąco wygórowanych cen.